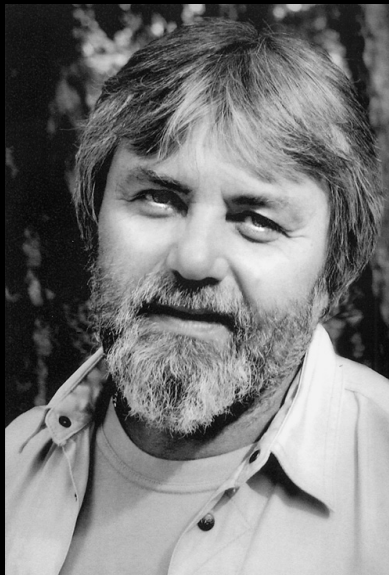

In Memoriam

Георги Митев (27.6.1950–9.1.2007)

Трудно ми е да говоря за Жоро в минало време, защото не мога да се примиря с факта, че го няма. Познавам го от младежките му години. Оттогава датира нашето приятелство и съвместната ни работа в театъра.

Възхищавах се на таланта и работохолизма му, на енергията, която носи, на откровения му смях и чувство за хумор и най-вече на достойнството и мъжкия му характер. Режисьорите се надпреварваха да го разпределят в своите постановки, защото неговото участие беше гаранция за успех. Невинаги беше доволен от своето разпределение, но не умееше да отказва. Скриваше своите съмнения и неудовлетвореност от ролята, текста или режисьора и се захващаше яко за работа.

При него нещата се раждаха спонтанно, неочаквано и бързо. Още на репетиции на маса беше готов с ролята. Усещаше образа, виждаше го, ставаше част от него, беше готов за сцената. Репетираше с пълно себеподдаване. Трупаше енергия и увереност, за да избухне с цялата си мощ на премиерата. Това зареждаше и останалите около него и представлението излъчваше енергиен заряд, който преминаваше през редовете до последния стол в салона.

Беше брилянтен актьор. Представлението остраиваше, добиваше рутина, а Жоро продължаваше да играе, добавяйки нови елементи и нюанси като за предстояща премиера. Играеше образа. Не се вживяваше и не съпреживяваше – играеше, играеше. Илюзията оставаше за зрителя. Висока класа артистизъм, майсторство и професионализъм.

Благодарен съм на съдбата, че бяхме заедно.

Кирякос Аргиропулос

понякога раждаше кукленият ни театър, гневеше се, рагваше се, създаваше си неприятности с откровено-стта си, но и получаваше много радост от срещите си с качествените представления. Тогава биваше въодушевена, готова да работи свръхусилно, за да подкрепи появилото се ценно “нещо”. Естествено, имаше своите пристрастия, предпочитани творци, както и своите несъгласия с други, но тя обичаше кукления театър като цяло, обичаше процеса на цялото му случване. Гледаше много спектакли, познаваше светлите и тъмните страни на цялото му пространство. Пишеше рядко – по темперамент и нагласа я влечеше живото общуване, спонтанното и пластично, обазрено с чувства говорене за магията и чудатостите на куклите и хората, за опита им чрез един увлекателен език да изразят живота и света.

Красимира Филипова

Севелина Гьорова (1934–2007)

Севелина Гьорова беше и е театровед, театрален критик, педагог, доктор на науките, драматург и в още много дейности, свързани с театъра, с художествената самодейност и с кукления театър.

Севелина беше не само театрал, но и човек, който обича, разбира и дейно участва в живота на кукленото изкуство до последния си дъх.

Нелепата случайност я срещна по повод четири празника за кукления театър: 50-годишнината на Старозагорския куклен театър, 5-годишния юбилей на Международния кукленотеатрален фестивал за възрастни “Пиеро” в Стара Загора и представянето на две издания, посветени на куклите.

Тя беше един от видните ветерани театроведи, но носеше в себе си способността да разпознава и открива тенденции, които са свързани с развитието на кукления театър. Ветеран, носещ в себе си опита и знанието на отминалите години, но с детската страст на неговите зрители защитава специфичните му особености и способности. Участваше в журита (като председател или член), но винаги беше готова да сподели непосредствените си впечатления от прегледи, фестивали, форуми. Тя пишеше своите статии, доклади, критики и отзиви от международни изяви на българския куклен театър във време, когато на кукленото изкуство се отделяше твърде малко внимание.

Вярно е, че понякога защитаваше официозната гледна точка (кой ли от колегите ѝ не го правеше?!), но погледът ѝ оставаше свеж за новите и неочаквани открития в полето на кукленото изкуство.

С това, че тя си отиде твърде рано, кукленият театър загуби един отзивчив и разбиращ го творец – нещо твърде рядко за нашето театрознание, с доброжелателно насочен критичен поглед, който помагаше извънредно много за живота на куклата и през XXI в.

Бог да я прости! Мир и светлина по пътя на душата ѝ.

Е. В.

Бисерка Гълъбова (1945–2007)

За Бисерка Гълъбова кукленият театър беше избор по “родство”, а не по професионална принуда или по наложен “ресор”. За нея той беше нещо много повече от професионално задължение, което трябва да се изпълни добросъвестно и компетентно. Тя го усещаше и обичаше с душата си, любопитстваше за всичко, което се случва с него по света и особено у нас.

Бисерка беше свръхемоционален и ангажиран човек, но притежаваше и уникално чувство за хумор. Можеше да види и смешните, даже и нелепи неща, които